

Annabeth Albert

Snel bezorgd

1

De bezorger had lekkere bolletjes. En eersteklas kadetjes die een prijs verdienen. Hij droeg zo'n dure koptelefoon die je oren helemaal bedekt en danste rond in de witte bestelwagen van de bakker, waarbij zijn heupen en kont blijkbaar een geweldig ritme volgden. Zelfs de manier waarop hij weer de wagen in sprong leek een ingestudeerd dansje. Meestal werd ik niet afgeleid door de aanblik van een mooie jongen, maar zijn kont...

Ik was in het benauwde magazijn van mijn koffiezaak aan het werk en had de deur van de dienstingang ongeveer een kwartiertje eerder opengezet in de hoop een briesje naar binnen te lokken. Ik leunde tegen de deuropening en deed me tegoed aan het onverwacht fijne uitzicht in de steeg.

Toen de jongen de bestelwagen uitkwam – koptelefoon om zijn nek, een stapel roze dozen in zijn handen – ging ik rechtop staan en liep ik op hem af. Ik stopte bij de rand van de betonnen trap en deed alsof mijn neus bloedde: alsof ik me de afgelopen vijf minuten niet aan zijn eersteklas kont had staan verlustigen.

'Jij bent Vic niet,' zei ik terwijl ik hem voorging naar de gang die naar de keuken en het magazijn leidde.

'Nee. Ik ben Lance, Vics neef. Ik doe vanaf nu de bezorgingen.' Zijn lach - een grote brede grijns - was bijna net zo aantrekkelijk als zijn kont. De enige overeenkomst die hij had met mijn normaal gesproken zo gespierde bezorger waren de fijne gelaatstrekken en de lichte olijkleurige huid. Het leek of hij zo tijdens het wk voor het Italiaanse elftal kon spelen met zijn brede schouders, smalle torso, gespierde benen. En die kont.

En daar mocht ik verdomme niet verder over nadenken. Hij was te jong – je kon dat nog duidelijker zien onder de tl-verlichting van mijn keuken. Begin twintig, amper. Zijn in gel ondergedompelde zwarte haar viel over zijn voorhoofd in kunstig gebleekte lokken. Nee, je kon zo zien dat deze jongen veel te veel aandacht nodig had.

‘Ik ben Chris O’Neal. Hier, ik help je wel even.’ Ik pakte een deel van de stapel en liet hem de metalen planken zien waar ik de recente bezorgingen had gezet.

‘Je hebt het hier mooi voor elkaar.’ Lance keek de kleine maar efficiënt ingerichte keuken rond.

‘Bedankt.’ De meeste vierkante meters van The People’s Cup werden ingenomen door de koffiebar en het zitgedeelte voor de gasten, dus achterin was ik genoodzaakt om alles op mijn eigen, bijna obsesieve manier te organiseren. Ik had schappen aan de muren bevestigd, van de vloer tot het plafond, ook boven het fornuis en het aanrecht. Op de werktafel in het midden werd het meeste werk verzet, en het grote oppervlak was bedekt met de beginselen van enkele gerechten voor de zondagsbrunch morgen.

‘Ik ben hier weleens geweest met vrienden van de psu, voor dat zondagsding. En door de week een of twee keer om te studeren.’

Ik maakte een vrijblijvend geluid. Top. Een student. Nu voelde ik me nog meer een oude, chagrijnige viezerik.

‘Laten we de rest van de dozen halen.’ Ik dreef hem terug naar de steeg, wilde hem en zijn zeer afleidende kont zo snel mogelijk weg hebben. Ik had nog uren voorbereidend werk voor het buffet van zondag voor de boeg. Doordeweeks waren we gewoon een koffiezaak, maar in heel Portland was onze zondagsbrunch beroemd.

‘Dus jij bent de eigenaar? Dit is allemaal van jou?’ vroeg Lance terwijl hij nog een stapel dozen uit de wagen haalde.

‘Ja. Van mij en mijn partner. Zakenpartner.’ Ik liet de stapel dozen die hij me gaf bijna vallen. Waarom was het noodzakelijk geweest om dat te verduidelijken? Alsof dit joch geïnteresseerd was in mijn verpeste zakenrelatie met mijn koppige klootzak van een ex.

Knappe jongen of niet, hij was vast hetero; zijn zelfverzekerde branie was iets wat meisjes van zijn leeftijd waarschijnlijk onweerstaanbaar vonden.

‘Ik ben ook op jullie andere plek geweest — die in Northwest. Heb daar ook een bezorging gedaan. Ik vind deze locatie leuker.’

‘Ik ook,’ zei ik, mijn stem droger dan gin. ‘Deed Randy moeilijk?’

Randy had zijn locatie; ik de mijne. Onze relatie leek tegenwoordig op iets uit een slechte romcom, behalve dat er geen gelukkig einde voor ons in het verschiep lag.

‘Randy? Nee, het was een of ander meisje genaamd Becky, met een neuspiercing en enorme tunnels.’

Ik knikte. Dat klonk wel als Randy’s smaak. En ik ging me er niet druk over maken of ze het met elkaar deden of hoe lang ze het zou volhouden. Het hoge verloop van zijn werknemers was niet mijn probleem. Wat er gebeurde in de zaak aan 23rd Street was niet langer mijn zaak.

‘Wil je wat koffie voor onderweg?’ vroeg ik voordat ik mezelf kon tegenhouden. Het was hetzelfde vriendelijke gebaar dat ik altijd had gemaakt naar zijn neef en andere bezorgers, maar op de een of andere manier voelde het nu alsof mijn aanbod niet meer alleen maar vriendelijk was.

‘Wat heb je in de aanbieding?’ Zijn grijns was net iets te duivels.

Dat zou jij wel willen weten, hè? Ik slikte de flirterige opmerking weer in. En waar was ik in godsnaam mee bezig? Ik flirtte nooit. Sterker nog, al maanden was ik alleen maar chagrijnig en bitter.

‘We hebben een ambachtelijke fairtrade roast uit Guatemala en een zeldzame single origin Ethiopische Duromina die de zaak uit vliegt.’

‘Ik wil die Ethiopische wel proberen, bedankt.’

‘Hier, volg me maar mee naar voren, dan maak ik hem voor je.’

Op deze late zaterdagmiddag was de tent bijna verlaten. De koffiebar liep langs een kant van de ruimte met het hoge plafond, de rest werd ingenomen door het zitgedeelte – lange gemeenschappelijke houten tafels achterin, een paar kleinere tafels in het midden en banken voorin. Twee vaste klanten die niet weg waren te slaan, werkten op laptops in de gemakkelijke stoelen bij de enorme ruit. En Brady, de barista, was de koffiebar aan het schoonmaken.

‘Hoe gaat het met je been?’ vroeg ik Brady toen ik achter hem langsliep naar de rij schenkkannen met de roasts van die dag.

‘Het gaat wel.’ Zijn gepijnigde uitdrukking weersprak zijn woorden. Hij had de dag ervoor een nare val gemaakt met zijn skateboard en had nog steeds schaafwonden aan een kant van zijn gezicht en zijn linkerarm.

‘Moet ik afsluiten?’ Ik zou dan nog meer achterlopen met mijn voorbereidingen, maar ik vond het verschrikkelijk om te zien dat Brady pijn leed.

‘Nee, hoor.’ Toen hij zijn schouders ophaalde, vertrok zijn gezicht.

‘Oké. Maar niet de held lopen uithangen. Doe rustig aan. Neem pauze wanneer dat nodig is.’ Ik zette een kop koffie voor Lance. En maakte er ook een voor mezelf. Ik had nog een lange avond te gaan. Ik liep om de bar heen om Lance zijn beker te geven.

‘Ben jij zo’n koffiepurist die gaat lachen als ik vraag waar de melk staat?’ vroeg Lance terwijl hij de beker aannam.

‘Bij de muur.’ Ik wees. ‘En ja. Enorme koffiepurist, maar veel plezier met het verpesten van het beste bakkie koffie in de stad.’

‘Ha.’ Ik grijnsde terwijl ik toekeek hoe hij de Ethiopische koffie ruïneerde met een enorme hoeveelheid kokosmelk en vier zakjes suiker. Meestal dronk hij waarschijnlijk iets met veel melk en mokkasmaak. ‘Ik moet de bestelwagen terugbrengen.’

‘Ik laat je er wel uit.’ Ik volgde hem terug naar de keuken en deed heel veel moeite om niet naar zijn kont te kijken.

Lance stond even stil bij de achterdeur en wierp me die grote, brutale, uitdagende grijns toe. ‘Sneu dat je barista gevallen is. Hij is knap. Hebben jullie iets?’

Oké, dus niet zo hetero. Ik negeerde de salto van mijn maag en de plotselinge interesse van mijn pik. Dit nieuwtje betekende niets voor mij.

‘Brady. Alsjeblieft niet. Ik rommel niet met werknemers.’ Of bezorgers.

Lance’ grijns werd groter, katachtiger. Verdomme. Ik had hem precies gegeven wat hij uit me wilde vissen. Maar dit ging vast niet over mij; ik was waarschijnlijk ongeveer twaalf of vijftien jaar ouder dan dit joch.

‘Brady vindt aanspraak vast leuk. Hij draait morgen de ontbijtdienst. Kom dan maar langs met je vrienden.’

‘En jij? Ben jij er dan ook?’ Zijn bruine ogen lichtten op met de intensiteit van een roofdier. Zijn ogen hadden precies dezelfde kleur als mijn lievelingsbonen: zo donker als aarde, vervuld van allerlei mogelijkheden.

Met vlinders in mijn maag hield ik met een hand de tafel vast. Ik had me altijd al aangetrokken gevoeld tot zelfvertrouwen en deze jongen had dat in overvloed. ‘Ik ben er altijd. Pas goed op jezelf.’

‘Hier.’ Lance groef in de jas van zijn witte bakkersjas en trok een pen en een visitekaartje tevoorschijn. Hij schreef er iets op en gaf het aan me. ‘Voor het geval je voor volgende week iets nodig hebt.’

Ik nam het kaartje aan. ‘Ik heb het nummer van de bakkerij al.’

‘En nu heb je dat van mij.’ Hij zwaaide kort voordat hij wegging.

Jezus, die jongen kon voor problemen zorgen. Gelukkig was ik te oud en te afgestompt om me af te laten leiden door een strakke kont en volle roze lippen. Hoopte ik.